

EL LECTOR ESCRIU

Més fluor encara

Sr. Director,
Veient els dos articles del Dr. Titus (1.10 i 16.10) sobre la fluoració de l'aigua potable, em veig obligat a reexplicar-ne alguns arguments, per tal de fer-los més entenedors.

1. No cal eliminar tots els sucres refinats de la dieta per tal d'evitar la càries (com sembla insinuar el Dr. Titus algun cop), només cal reduir-ne el consum abusiu que se'n fa; tenim un límit aproximat: 15 kg./persona i any, i sovint podem substituir els sucres refinats per aliments integrals (no tenim per què esmorzar amb croissants cada dia si podem obtenir una bona llesca de pa integral).

2. La seva posició de conformisme fatalista quan als canvis de la dieta és una mostra de la manca de voluntat i de consciència per atacar el problema a fons. Potser fan por o sensació d'impotència les conseqüències d'un plantejament obert i sincer del problema. Si hom fos conscient que la dieta estàndard de la població pot ser tant o més problemàtica que la delinqüència o la violència política, potser les nostres autoritats farien un pensament. Un bon servei d'epidemiologia ens podria contestar les següents preguntes i moltes més per l'estil: Quantes morts prematures per cardiopatia isquèmica podríem atribuir al consum excessiu de greixos i a la consegüent hipercolesterolemia?

Quantes invalideses abans dels 65 anys per infart de miocardi o malalties cerebrovasculars podem atribuir a un consum excessiu de colesterol?, quants milions ens costa el tractament de la càries dental?, etc...

3. Tant amb la dieta estàndard com amb una dieta més racional, hi trobem fluor. No patim cap malaltia per manca de fluor. Amb la quantitat de fluor de l'aigua de Girona tenim una dentadura absolutament normal i apta per a la seva funció: mastegar; però és cert que és menys resistent a les agressions a què sometem la dentadura. I mala política és la de buscar un remei que ens augmenta la defensa si al mateix temps no som capaços d'intentar disminuir les agressions.

4. Com a alternatives tenim els glopeigs de fluor que de fet ja es fan a les escoles i que es poden fer des de l'escola bressol fins al final d'EGB i les pastes de dents fluorades, que s'acabaran imposant al mercat. No són mesures utòpiques, com sembla insinuar el Dr. Titus. A més, tenen l'avantatge que, en requerir una actitud activa per part de la població, faciliten un augment en la consciència per millorar la dieta. També cal remarcar que, a Girona, hi ha una aigua de consum molt habitual («l'aigua de Caldes») que conté de 7 a 8 mg/litre de fluor (amb 125 - 150 cc., o sia, un got petit d'aigua, obtenim el mil·ligram de fluor que tant d'entrenou porta).

5. Si la fluoració de l'aigua fos tan beneficiosa, m'agradaria que les autoritats ens expliquessin i comentessin el fet que a Suècia l'any 1969 i Alemanya Federal l'any 1978 les autoritats dels respectius governs centrals prohibissin la fluoració de l'aigua. Cal remarcar que aquesta informació procedeix de diverses fonts de l'anomenada premsa alternativa.

Aprofito l'ocasió per manifestar el meu respecte al Dr. Titus i saludar-lo afectuosament. **Metge** (Girona).

No els van agradar les Festes de Banyoles

Senyor director,
S'han celebrat les festes de Sant Martí.

Amb tot el respecte, però també amb tota sinceritat, hem d'expressar als regidors de l'Ajuntament la nostra desil·lusió davant el panorama «festiu» que s'ha volgut oferir. Senyors de l'Ajuntament: aquest programa no interessa gran part de la gent de Banyoles. I això per les següents raons:

a) És un programa mancat de renovació. No és cert el que diu el senyor Angelats, que «la nostra festa de Sant Martí ens diu que Banyoles va avançant i evolucionant». Aquest programa és el mateix de fa 10 o 15 anys!

b) És un programa pensat «per» «per a» un sector de Banyoles: la burgesia mercantil, que s'accontenta amb quatre sardanes, quatre paradetes del tiro a la fira i un ofici solemne.

c) En conseqüència, el «seu programa oblidat un sector important de la ciutat: el jovent. Un jovent que demana una renovació real de la nostra (vostra?) festa major, i una major amplitud de mires.

Senyors de l'Ajuntament: la vostra festa no ens interessa. No interessa a la gent que pensa que la festa és participació de tots en aquest projecte comú que en diem «ciutat». No interessa a la gent que pensa que la festa és l'expressió de la varietat i pluralitat d'una ciutat, d'un poble.

No és la primera vegada que ens veiem obligats a expressar la nostra disconformitat: vegeu «El Bagant», núm. 20, Nov. 1982. **Un grup de gent jove**. (18 signatures. Banyoles).

Demanem brevetat i concisió en els comunicants que escriguin a la secció «El lector escriu». Qualsevol carta que passi de les 30 ratlles, aquest diari es reserva el dret de resumir-la, intentant preservar el seu sentit. Tota comunicació haurà d'anar acompanyada de la identificació completa de l'autor (nom i cognoms, adreça, i, si és possible, telèfon), malgrat que podran ésser publicades cartes signades amb inicials o pseudònims, si així ho sol·licita el seu autor.

La travessia del Portal Nou

354

La travessia del Portal Nou pertany al sector del barri vell i, com el seu mateix nom indica, no és res més que una derivació o trencant del carrer del Portal Nou, que és més antic i més poblat. Serveis per enllaçar el carrer del Portal Nou —al qual torna a connectar a mig camí per unes escales— amb la cruïlla de la Puçada de Sant Martí i de Sant Domènec, a frec del Seminari Diocesà.

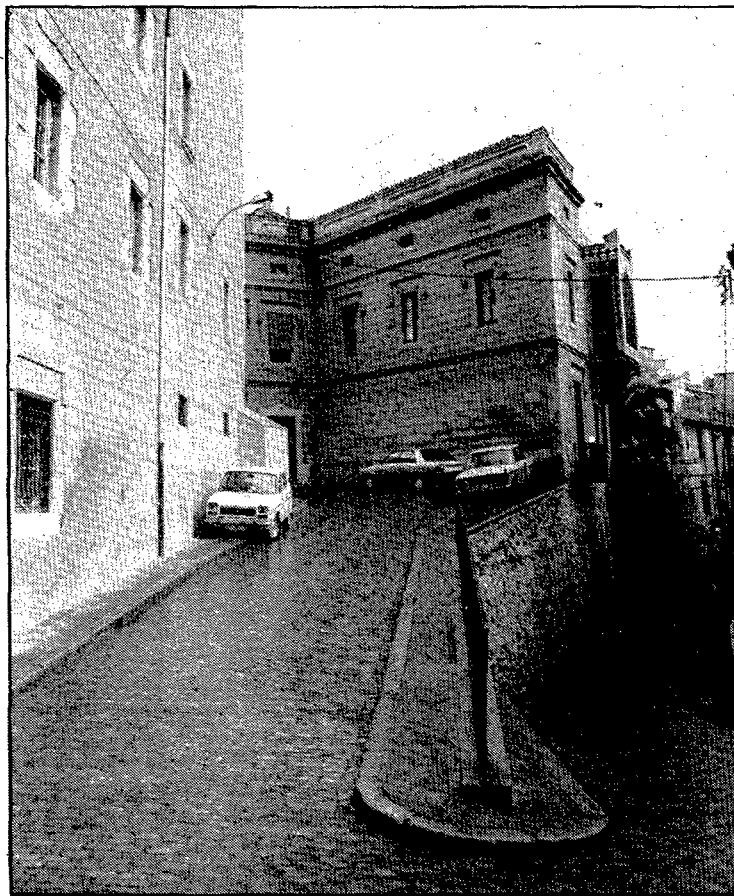
És un carrer estret, amb poques edificacions, en les quals sovintegen jardins a distints nivells de terra, amb paviment de llambordes, i amb un tram final que sembla una placeta, i que limita amb la part del seminari que en altre temps serví com a presó provincial.

CARRER DE L'OLIVERA

Aquesta travessia comença a aparèixer en els documents de l'Arxiu Històric de la ciutat a mitjan segle XVI, concretament en un fogatge de l'any 1558. En aquesta data, se'l coneix com a «carrer de l'olivera de Sant Martí», si bé sovint se'n precisa més la situació dient-ne «carrer de l'Olivera prop de Sant Martí sacosta», en una referència indiscutible a l'antic edifici dels jesuïtes que actualment és empart com a seminari.

L'any 1558, aquest carrer és habitat per onze famílies, la professió de les quals és la següent: set són dones de les quals no s'especifica l'ofici —tres d'elles vídues— i la resta són un hortolà, un missatger, un bracer i un porter.

Com ja hem dit, el tram final del carrer és ocupat per una part de l'actual seminari que, malgrat

tot, té la seva entrada principal per un altre carrer. Tot i així, la banda que dona a la travessia l'any 1855 s'intentava habilitar-la com a presó, i ben a prop hom hi bastí un cos de guàrdia on hi havia una secció d'infanteria que hi prestava vigilància.

Aquesta part de l'edifici s'emprà certament com a presó un cop acabada la Guerra Civil, i allà foren tancat, centenars de republicans en espera de judici o de l'alliberament sense càrrec. També aquesta destinació de l'edifici va ser provisional ja que, segons Josep Grahit i Grau, pel mes de gener de l'any 1942

aquesta presó es va traslladar al convent de monges de Santa Clara de Salt, i així el Seminari pogué tornar a ocupar la part de l'edifici del qual havia estat desposseït.

L'any 1876, amb motiu de la reforma del nomenclator de carrers, hom intentà sense èxit rebatejar el carrer amb el nom de «carrer de l'Olivera», i l'any 1895 l'Ajuntament hi posava el rètol que el distingeix ja definitivament com a «travessia del Portal Nou».

Ramon Alberch i Fugueras

NECROLÒGIQUES

PERE SANÉS I ROCA

A l'edat de 74 anys va morir abans-d'ahir a Girona Pere Sanés i Roca, natural de Roses i resident al carrer Pi i Sunyer, 36, de Roses.

Era vidu de Carolina Ribas i Salabert i tenia tres fills: Pere, Maria i Joan Baptista.

La missa exequial en sufragi de la seva ànima se celebrarà avui, a les 11 del matí, a l'església de Santa Maria de Roses.

Que descansi en pau.

AGUSTÍ GENER I FITA

A l'edat de 87 anys va morir ahir a Capmany Agustí Gener i Fita, natural de Capmany.

Era vidu d'Antònia Saló i Gusó i tenia dos fills: Joaquim i Robert.

La missa exequial en sufragi de la seva ànima se celebrarà avui, a les 4 de la tarda a l'església de Capmany.

Que descansi en pau.

PERE GARRIGA I PAGÈS

A l'edat de 89 anys va morir ahir a Sant Mori Pere Garriga i Pagès, natural de Cistella i resident al carrer Marquesa, 14, de Sant Mori.

Era vidu de Neus Sorribas.

La missa exequial en sufragi de la seva ànima se celebrarà

avui, a les 10 del matí, a l'església de Sant Mori.

Que descansi en pau.

LUCIANO LÓPEZ RODRÍGUEZ

A l'edat de 80 anys va morir ahir a la Bisbal Luciano López Rodríguez, natural d'Alonso (Huelva) i resident al carrer Escut Emporità, 7, de la Bisbal.

Estava casat amb Aniceta Ponce.

La missa exequial en sufragi de la seva ànima se celebrarà avui, a 2/4 de 5 de la tarda, a l'església de la Bisbal.

Que descansi en pau.

LLUÏSA PEIRIS ISERN

A l'edat de 73 anys va morir ahir a Sant Martí Vell Lluïsa Pei-

ris Isern, resident a la carretera de Bordils, s/n de Sant Martí Vell.

Estava casada amb Joan Forga i tenia cinc fills: Roser, Carolina, France, Blanca i Jeannine.

La missa exequial en sufragi de la seva ànima se celebrarà avui, a les 10 del matí, a l'església de Sant Martí Vell.

Que descansi en pau.

PREGUEU DÉU EN CARITAT
per l'ànima de

Lluïsa Peiris i Isern

que morí cristianament a St. Martí Vell
el dia 23 d'octubre de 1985 a l'edat de 73 anys

A.C.S.

Els seus aflligits: espòs. Joan Forga; filles. Roser, Carolina, France, Blanca i Jeannine; fills polítics. Robert Durantou, André Ané, François Burthey, Laude Canaléf, Yves Attodette; germà Jaume; germanes polítiques. Carme i Vicenta; néts, besnéts, cosins, nebots i família tota participen a llurs amitats tan sensible pèrdua. La missa exequial en sufragi de la seva ànima se celebrarà avui divendres dia 25 a les 10 del matí a l'església parroquial de St. Martí Vell. Domicili mortuori: Ctra. Bordils s/n. St. Martí Vell.

S. Martí Vell, 25 d'octubre de 1985